

Съ такыва мысли ся той утѣшаваше и врыщаше ся назадъ.

День-тъ, въ кого-то пристигнахъ Жельови съ дружина-та си въ неговѣ-тъ кѣщи, по случай, никой отъ жалостихъ-тъ Д. Иванова фамилий не ги съзрѣ; нѣ ако и да бы ги съзрѣлъ нѣкой отъ тѣхъ, макаръ и отъ близо, пакъ не можеше ги позна по тѣхны-тъ прѣсторены дрѣхы и загорѣли исподрасканы лица. Въ цѣль този градъ за пѣрвъ нѣтъ това си позна само помежду Жельовы-тъ домашны, на които бѣше зарѣчалъ никому нищо да не казвать.

Часъ-тъ и минута вече приближаваше, кога-то двѣ потопени въ скѣрбъ и жалость домородства съ голѣмъ радость и плачъ трѣбаше да се пригърнятъ, безъ да искать да се раздѣлятъ. Тая въсхитителна сцѣна трѣбаше, безъ друго, да се представи въ малкъ-тъ, бѣднъ и сиромашкъ Жельовъ кѣщикъ; тукъ трѣбаше да стане позорище на единъ весель и радостенъ день.

Ловъ-тъ, кой-то ся тѣй скѣпо изтрыгна изъ неприятелскы-тъ ногты, Жельо искаше да врѣчи съ радость и пораспалено въ родителскы-тъ рѣцѣ. На заранъ-тъ (той знаеше, че Д. И. трѣба да доде да попыта) порѣчи на домашны-тъ си да